

Ágh István
KÉT HANG SZÓLÍT

Két hang szólít tudatom odújából,
még a dobhártyám is beléremeg,
a jelent múltra és jövőre váltón
egyszerre vagyok öreg és gyerek,

múltam segít jövőmet elviselni,
carpe diem! az okos mának él,
bár ami lesz, gyökerét belém ereszti,
s szívja sóim, mint földből a növény,

mégsem mindegy, mi után jutok sírba,
nincs mód pótolni, jóvá tenni sem,
ittlétem ne csak salakom bizonyítsa,
ha érdekében áll valakinek,

míg a napok műhelyében időzöm,
múlt s jövő között áll a pillanat,
melyben ittlétem bizonyítéka készül,
mégsem adtam meg könnyen magamat.

KIÁLLÍTÁSON

Én vagyok a legvénebb mindenhol,
jobb lenne hát meghúzódni otthon,
minthogy magamat is félreértsem,
hogy fönt vagyok, pedig már a mélyben,

ha kérdezik éveimnek számát,
hozzám képest túl soknak találják.

Ám magukhoz mértén aggastyánnak
tolnak kilencven év távolába,

állók között ülni már nem szégyen,
elveszek a tömeg sűrűjében,
s ha megszédít tarka örvénylése,
megkapaszkodom egy kölcsönszékben,

így érezhet legalul a törpe.
Szoknyaszélek kószálnak fejemre,
csiklandoznak cérnaszálak, bolyhok,
azt képzelem, sírok, bár vigyorgok,

az emberszag elnyom, mint az álom,
kifordított tömegsírba látok,
oda leszek eleven temetve,
elfelejtve, az ifjú szívekben.

SZENTEK VOLTUNK

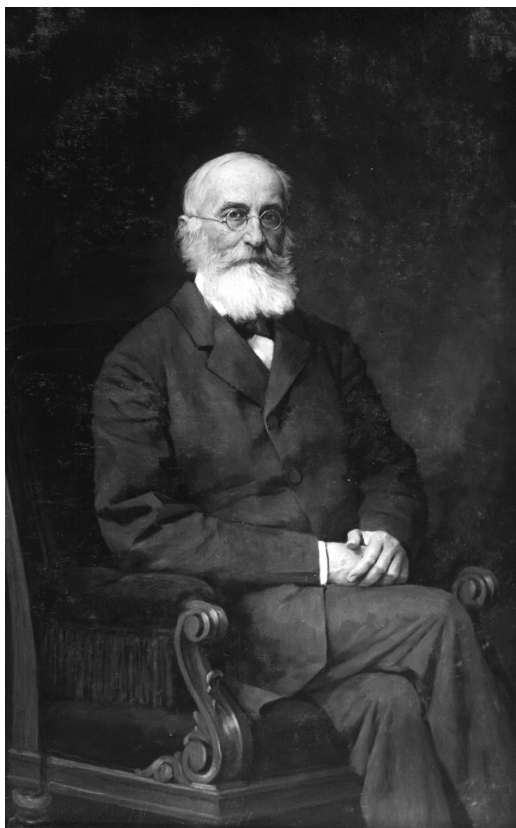
Elcsodálkozom, mint mindannyiszor,
nem haltunk ki, ha én még itt vagyok,
tán az örökzöld szokás segített
vakreménnyel élni reménytelen.

Hova lettünk volna hitetlenül,
akkor kérni sem lett volna kitől,
bor, búza, béke jutott valahogy,
csak a talentum ezüstje fogyott.

Mindig több, ami egyre kevesebb,
közeledik az igenhez a nem,
s ha kioltja egyik a másikat,
valamerre egy csillag leszalad.

Luca után és vízkereszt előtt
osztották az égi előleget.
Szentek voltunk akkor mindannyian,
ott lebegett a fényes karika

birkabőrből szabott kucsmánk fölött,
mintha már nem is dudás regösök
lettünk volna, akik jókedvűen
összeéneklük aprópénzüket.

Tisza Kálmán portréja